

DE JONGE TAMBOER

EN ANDERE WARE VERHALEN,

DOOR

B E T S Y.

NIJKERK,
G. F. CALLENBACH.

DE JONGE TAMBOER.

Tijdens den Amerikaanschen vrijheidsoorlog werd een jonge tamboer, die eerst sedert drie maanden bij het leger der Vereenigde Staten als zoodanig in dienst was, — voor soldaat was hij nog te jong — na den slag bij Gettysburg, (1—3 Juli 1863) met nog andere soldaten, zwaar gewond naar het hospitaal gebracht, waar hem een arm en een been moesten worden afgezet.

Vóór de operatie wilde men hem door middel van chloroform bedwelmen, opdat hij de pijn niet zou gevoelen; maar de moedige jongen wendde het hoofd af, en wilde het volstrekt niet toelaten.

„En waarom wilt ge dit niet, vriendje?” vroeg de dokter. „Toen ik u op het slagveld vond, waart ge in zulk een deerniswaardigen toestand, dat ik het de moeite niet waard vond u mede te nemen. Maar toen ge uw groote blauwe oogen opendeedt, kwam de gedachte bij mij op, dat ge misschien een moeder hadt, die op dat oogenblik aan u dacht; daarom kon ik het niet over mijn hart krijgen u daarginds te laten sterven, en heb ik bevel gegeven u hierheen te brengen, om nog te beproeven wat

de kunst vermag. Maar ge hebt veel bloed verloren, en zijt te zwak om zonder chloroform de operatie te ondergaan. Laat u dus raden, en doe wat ik u zeg."

"Het spijt mij, dokter, maar ik kan niet," zei Karel, zoo heette de jonge tamboer. „Het zou kunnen zijn dat de Heer mij onder de operatie tot Zich riep, en dan wilde ik gaarne bij mijn volle kennis zijn. En zijn hand vertrouwelijk in die van den dokter leggende, vervolgde hij: „Dokter, toen ik negen en een half jaar oud was, heb ik op een middag op de Zondagsschool mijn hart aan Jezus gegeven. Toen heb ik geleerd mij aan Hem toe te vertrouwen, en dat heb ik sedert *altijd* gedaan. Nu weet ik dat ik op Hem rekenen kan. Hij is mijn sterkte, en Hij zal mij moed geven en mij ondersteunen, terwijl gij mijn arm en mijn been afzet."

„Laat mij u dan ten minste een weinig brandewijn geven," hernam de dokter.

Maar ook dit weigerde Karel beslist. „Dokter," sprak hij andermaal, „ik herinner mij nog goed, dat, toen ik zoowat vijf jaar was, mijn moeder naast mij nederknieide, en, met haar arm om mijn hals geslagen, tot mij zeide: „„Karel, ik bid nu den Heere Jezus, dat gij nooit een druppel sterken drank moogt proeven; want uw arme vader is door den drank gedood."” Ik ben nu zeventien jaar, en heb nooit iets sterkers gedronken dan koffie en thee. En nu ik naar alle waarschijnlijkheid op het punt sta voor God te verschijnen, zoudt ge nu willen, dokter, dat ik tot Hem ging met brandewijn in mijn maag?"

Nooit heeft de dokter, zooals deze later zelf getuigde, den blik vergeten, waarmee de jongeling hem bij deze woorden aanzag; en hoewel hij toen nog een Israëliet, en dus een vijand van Jezus was, gevoelde hij toch eerbied voor de standvastigheid van den knaap, en was zelfs diep getroffen door diens liefde tot zijn Heiland, en het vertrouwen, dat hij tot in zijn laatste oogenblikken in Hem stelde. Hij deed dan ook voor den jongen, wat hij tot dusver nog voor geen enkelen soldaat had gedaan, en vroeg hem of hij ook een predikant verlangde.

Dit aanbod nam Karel gretig aan.

De veldprediker, dominee R., kwam spoedig, en herkende aanstonds den kleinen tamboer, dien hij dikwijls gezien had op de bidstonden, die in de tenten gehouden werden.

„Wel, mijn jongen," sprak hij, Karels hand nemende, „het doet mij waarlijk leed, u in zulk een toestand te zien."

„O, dominee, het gaat goed," zei Karel. „De dokter heeft mij chloroform willen geven, maar ik heb het geweigerd. En toen heeft hij mij brandewijn willen geven, en dat heb ik ook geweigerd. En als de Heer mij nu straks roept, kan ik met mijn volle bewustzijn tot Hem gaan."

„Wie weet of ge nog niet beter wordt, Karel," zei de dominee; „maar zoo het den Heer behaagt u tot Zich te nemen, is er dan nog iets, dat ik voor u doen kan?"

„Lieve dominee," was het antwoord, „in dat ge-

val verzoek ik u vriendelijk mijn bijbeltje te nemen, dat onder mijn kussen ligt, en dat aan mijn moeder te zenden, — haar adres staat er in, — en haar te schrijven, dat, sedert ik haar verlaten heb, er geen dag voorbijgegaan is, waarop ik niet een gedeelte van Gods Woord gelezen, en den Heer gebeden heb, mijn lieve moeder te zegenen. Ik heb dit op marsch, op het slagveld en in het hospitaal gedaan."

"En is er nog meer, dat ik voor u doen kan?" vroeg de dominee.

"Ja, dominee, wees zoo goed aan den directeur van de Zondagsschool te Brooklijn te schrijven, dat ik nooit zijn vriendelijke woorden, zijn heerlijke gebeden en zijn kostelijke raadgevingen vergeten heb. Zij zijn mij in al de gevaren van den oorlog bijgebleven; en nu, in mijn laatste oogenblikken, smeek ik Gods zegen over mijn lieven onderwijzer af. — Dat is alles wat gij voor mij doen kunt"

Daarop wendde hij zich tot den dokter en zeide: "Nu ben ik gereed, dokter. En ik beloof u, dat ik niet schreeuwen zal, terwijl gij met mij bezig zijt; maar gij moogt mij niet wegmaken."

De dokter beloofde het hem, doch durfde de operatie niet aan, zonder eerst zelf een kleine hartsterking te nemen.

Zoolang hij in het vleesch sneed, kwam er geen enkele klacht over Karels lippen; maar toen hij de zaag nam om het bot door te zagen, stak de dappere jongen de punt van zijn kussen in zijn mond, en alles wat men van hem hoorde, was: "O, Heere Jezus, lieve Heiland, blijf dicht bij mij."

Hij hield zijn belofte, en slaakte zelfs geen zucht.

Dien nacht kon de dokter maar niet slapen. Hoe hij zich ook keerde en wendde, hij zag niets dan die twee groote blauwe oogen, die hem zoo zacht aanzagen, en hoorde onophoudelijk: *Lieve Heiland, blijf dicht bij mij.*

Even na middernacht stond hij op, en ging naar het hospitaal, iets wat hij te voren nooit gedaan had zonder geroepen te zijn, — alleen uit verlangen om nog eens naar den jongen tamboer te gaan zien. Bij zijn komst vernam hij van den oppasser dat zestien van de acht-en-twintig zwaar gewonden reeds gestorven waren.

"En Karel Coulson?" was zijn eerste vraag.

"Die leeft nog," was het antwoord, "en slaapt zoo rustig als een kind."

Daarop begaf de dokter zich naar Karels bed, en hoorde daar van een der oppassers, dat er te negen uur twee leden van de Christelijke Jongelingsvereniging gekomen waren, om wat uit den Bijbel te lezen en een lied te zingen. Dominee R., die hen vergezelde, had aan Karels bed geknield, en voor hem gebeden, waarna zij het schoone lied gezongen hadden:

O, Jezus, o lieflijke, dierbare Naam!
Geen naam als de Uwe zoo zoet!

En Karel had meegezongen, tot groote verwondering van den dokter, die maar niet begrijpen kon, dat een jongen, die zóóveel uitgestaan had, nog kon zingen.

Vijf dagen later liet Karel den dokter roepen. „Dokter,” zei hij, „mijn uurtje zal spoedig slaan. Ik zal de zon niet meer zien opgaan. Maar, Gode zij dank, ik ben bereid om heen te gaan; en vóór ik sterf wilde ik u gaarne hartelijk danken voor uw groote goedheid en zorg. Dokter, gij zijt een Israëliet; gij gelooft niet in Jezus. Maar wilt gij mij het genoegen doen om bij mij te blijven, en mij te zien sterven in dien zaligen vrede, dien mijn Heiland mij schenkt?”

De dokter wilde hem dit niet weigeren, en beproefde te blijven; maar hij kon niet, en verliet ijlings de zaal.

Een half uurtje later kwam er echter opnieuw een oppasser met de boodschap: „Dokter, Karel Coulson verzoekt u, nog eens bij hem te willen komen.”

„Ik ben pas bij hem geweest,” hernam de dokter. „Ik kan nu weer niet gaan.”

„Maar hij zegt, dat hij u zoo gaarne nog eens zien wilde, eer hij sterft,” hernam de ander.

Het kon den dokter niet van het hart, den stervenden knaap dit laatste verzoek te weigeren. Hij ging dus, met het voornemen hem nog een vriendelijk woordje toe te spreken, hoewel vast besloten geen gehoor te leenen aan hetgeen hij hem wellicht nog van zijn Jezus zeggen zou.

Aan het sterfbed gekomen zag hij dat Karels einde snel naderde. Hij ging bij hem zitten; en nadat Karel hem verzocht had zijn hand te nemen, sprak deze met zwakke stem:

„Dokter, ik heb u lief omdat gij een Israëliet zijt. De beste Vriend, dien ik heb, was ook een Israëliet.” — En toen de dokter vroeg, wie dat was, antwoordde hij: „Die Vriend is Jezus Christus, Wien ik nog eens voor u bidden wil, eer ik sterf. Wilt ge mij beloven, dokter, niet te vergeten wat ik u zeggen ga?”

De dokter beloofde het, en nu ging Karel voort:

„Vijf dagen geleden, toen gij bezig waart mijn arm en mijn been af te zetten, heb ik den Heere Jezus gebeden u te bekeeren, en u te leeren, Hem lief te hebben en in Hem te gelooven.”

De dokter was getroffen. Hij kon niet begrijpen hoe die jeugdige lijder, te midden van zooveel pijn, zichzelf kon vergeten, om nog aan de ziel van anderen te denken. Alles wat hij kon antwoorden was: „Ge zult weldra geheel genezen zijn, lieve jongen.” En toen verliet hij hem.

Twintig minuten later ontsliep Karel zachtkens in Jezus' armen.

Honderden soldaten stierven er in het hospitaal gedurende den oorlog, maar slechts één hunner werd door den dokter naar het kerkhof begeleid; en die één was Karel Coulson, de jonge tamboer. De goede dokter legde een weg van bijna drie mijlen te paard af om hem te zien begraven; en het was op zijn bevel dat men Karels lijk in een nieuwe uniform gekleed, en in een officierskist gelegd had, die bedekt was met de vlag van de Vereenigde Staten.

En wat werd er van het besluit, dat de dokter genomen had, toen hij Karel voor het laatst bezocht? — Hoor, wat hij later zelf hiervan verhaalde.

„De woorden van dien stervenden knaap maakten een diepen indruk op mij. Het was de eerste Evangelieprediking, die ik hoorde. Ik was destijds zeer rijk aan aardsche goederen; maar gaarne zou ik al mijn schatten gegeven hebben, om voor den Christus te gevoelen, wat Karel voor Hem gevoelde; doch dit is voor geen geld te koop. — Treurig genoeg vergat ik al spoedig de liefderijke vermaningen van mijn jongen vriend; maar hemzelf kon ik niet vergeten. En hoe meer ik aan hem dacht, hoe meer ik overtuigd werd, dat ik op een dwaalweg was. Mijn zonden begonnen mij als een zware last te drukken; maar als een andere Saulus streed ik tegen Christus, met al de haat van een godsdienstigen Jood, tot het Gode behaagde mijn ziel te bekeeren, en ook mij vrede te doen vinden in Jezus' bloed.”

Ongeveer achttien maanden na zijn bekeering woonde de dokter op een avond te Brooklijn een bidstond bij, waarop verscheidene Christenen in het openbaar getuigden van de liefde en trouw van hun Heiland.

Nadat eenigen van hen het woord gevoerd hadden, stond er een bejaarde dame op. „Lieve vrienden,” sprak zij, „het is heden misschien de laatste maal dat ik het voorrecht heb in uw midden van den Heer te getuigen. Mijn dokter heeft mij gisteren gezegd, dat mijn rechterlong bijna geheel weggeteerd en mijn linker ernstig aangedaan is. Ik zal dus nog maar zeer kort bij u zijn; maar met lichaam

en ziel behoor ik Jezus toe. Weldra zal ik Hem zien. En, o, het verheugt mij zoo, dat ik zeker weet, mijn zoon bij Hem te zullen weervinden. Mijn lieve jongen diende niet alleen zijn vaderland, maar was ook een goed krijgsknecht van Jezus Christus. Hij werd gewond in den slag bij Gettijsburg, en behandeld door een Israelietisch dokter, die hem een arm en een been afzette. Vijf dagen na de operatie stierf hij. De veldprediker schreef mij een brief, en zond mij den Bijbel van mijn zoon. Uit dien brief vernam ik, dat mijn lieve Karel, even vóór zijn sterven, den dokter nog liet roepen, en hem zeide: „„Dokter, eer ik heenga wilde ik u gaarne zeggen, dat ik, toen gij bezig waart mijn arm en mijn been af te zetten, den Heere Jezus gebeden heb uw ziel te bekeeren.””

Toen de dokter deze woorden hoorde, kon hij niet langer op zijn plaats blijven. Hij stond op, liep de zaal dóór tot waar de dame stond, en haar hand vattende sprak hij: „God zegene u, lieve zuster. Het gebed van uw zoon is verhoord. Ik ben de Israelietische dokter, voor wien uw Karel gebeden heeft, en *zijn* Zaligmaker is nu ook de *mijne*.”

WAARHEIDSLIEFDE.

(Een trek uit het leven van Oberlin.)

Het was in het jaar 1793, tijdens het Schrikbewind, — toen door geheel Frankrijk de gevangenissen opgevuld waren, en duizenden onschuldigen onder de guillotine het hoofd verloren — dat er op zekeren morgen in het stille Waldbach, vóór de pastorie van den predikant Oberlin, een groot vat voorzichtig afgeladen en naar den kelder gebracht werd.

Aanstands werd het daar opengemaakt. En wat denkt ge dat er uitkwam? — Een lief meisje, van omstreeks veertien jaren, dat blijkbaar verheugd was, het vreemdsoortig vervoermiddel te kunnen verlaten, en met tranen van blijdschap vader Oberlin om den hals vloog.

Wie was dat meisje, en hoe kwam zij in dat vat?

Dat zullen we hooren.

In de omstreken van Nancy woonde een rijke graaf, die, door den goeden naam, welken hij zich in den omtrek verworven had, een tijdlang gevrijwaard was geweest voor de woede van het opgeruide volk, dat het voornamelijk op den adel en de geestelijkheid gemunt had. Doch op zekeren nacht kwam er een roofzuchtige en bloeddorstige bende uit de stad, die op het kasteel aanviel, zich van den graaf meester maakte, en hem aan een boom

ophing, terwijl de arme gravin meedoogenloos door bijlslagen werd gedood. Ook de kinderen werden allen vermoord, behalve hun dochttertje Emilie, dat gered werd door een ouden knecht, wien het gelukte het meisje, langs een geheime trap, behouden in een der kelders te brengen.

De moordenaars hielden intusschen duchtig huis in de mooie zalen van het kasteel. Zij plunderden het geheel uit, en trokken eerst den volgenden morgen af, met de weinig geruststellende belofte 's avonds terug te zullen komen om het in brand te steken.

Wat zou de goede Felix, zoo heette de knecht, nu met het kind aanvangen, dat daar nog altijd in den kelder zat? Hoe zou hij het nu verder aanleggen om de eenig overgeblevene van het gezin van zijn meester naar een veilige plaats over te brengen? Indien hij met haar buiten kwam, zou zij zeker herkend, en aan de mannen van het Schrikbewind overgeleverd worden, en zodoende van het eene gevaar in het andere komen.

Terwijl de trouwe dienaar aldus op middelen zon, gaf de Heer hem een goede gedachte in het hart, die hij onmiddelijk ten uitvoer ging brengen. Hij nam namelijk een ledig vat, sloeg er den bodem uit, legde er wat stroo in, en deed er zijn jonge meesters in plaats nemen. Vervolgens maakte hij het vat weer dicht, altijd zóó, dat er genoeg lucht in kon komen, en laadde het toen voorzichtig op een wagen, met nog andere ledige vaten er boven op.

Met een biddend hart begaf hij zich nu op weg in de richting van het Steendal, waar hij geboren

was, en zeker wist een goede ontvangst te zullen vinden.

Hij reisde alleen des nachts, en hield zich over dag zoo goed mogelijk schuil in de boschen, waar het jonge meisje dan uit haar vat kwam, om zich de ledematen eens flink uit te rekken, en wat te eten.

Op een morgen echter stond de zon reeds hoog aan den hemel, toen hij zich nog met zijn kar op den grooten weg bevond, wyl er daar nergens een bosch was om zich te verbergen. Tot zijn schrik ontmoetten hem eenige gendarmes, die hem vroegen, wat hij in die vaten had, en hem geboden ze alle één voor één af te laden.

Natuurlijk moest de arme Felix aan dit bevel gehoorzamen, maar hij deed het met een kloppend hart, den Heer in stilte smeevende, het arme weesje te beschermen.

Intusschen stelde de gendarmes een ijverig onderzoek naar de lading in. Zij schudden en sloegen op al de vaten. Eén echter lieten zij bij vergissing onaangeroerd; en wel juist dat, waarin het meisje verstopt was.

Geheel uit hun humeur over hun vergeefsche moeite, trokken zij eindelijk al grommende af; terwijl Felix, die nu heel wat ruimer ademde, zich haastte zijn vaten weer op te laden, het hart vol dank jegens God, Die zich zulk een machtigen Helper in benauwdheid betoond had.

Nog velerlei gevaren en moeilijkheden wachtten onzen reizigers op hun verderen tocht; maar na veertien dagen bereikten zij toch behouden het

Steendal, en mocht de trouwe dienaar het genoegen smaken, zijn kostbare lading, veilig en wel, onder het gastvrije dak van vader Oberlin geborgen te zien.

Evenwel was ook hier alle gevaar nog lang niet geweken. De vlucht van het dochttertje van den graaf was bekend geworden, en haar naam op de lijst van de ter dood veroordeelden geplaatst. De vijanden van haar vader zochten haar met al de verbittering van den haat, zoodat zij zich nog altijd schuil moest houden, en niet eens aan het venster durfde komen. En dat deze voorzorgsmaatregelen lang niet overbodig waren, zullen we uit het volgende zien.

Op een morgen, omstreeks zes uur, hoorde dominee Oberlin, terwijl hij rustig in zijn kamer zat, hard op zijn deur kloppen. Hij deed open, en zag twee gendarmes voor zich staan.

„Burger redenaar,” sprak één hunner op beleefden toon, — van Godsdienstleeraars wilde de nieuwe regeering in Frankrijk niet meer weten — „het gerechtshof van Straatsburg heeft een brief ontvangen, waarin gij beschuldigd wordt, de dochter van een rijken onderdrukker in uw huis verborgen te houden, die, als medeplichtige van haar vader, ter dood veroordeeld is; en nu hebben wij bevel gekregen huiszoeking bij u te doen. Maar liever wilden wij u deze beleediging sparen. Wij weten, burger, dat gij altijd de waarheid spreekt. Als gij ons dus verzekert, dat gij zulk een persoon niet in uw woning verbergt, zullen wij u op uw woord gelooven en heengaan.”

Indien nu Oberlin hierop geantwoord had: „Lieve vrienden, het meisje, dat gij zoekt, is mij niet bekend,” dan had men hem oogenblikkelijk met rust gelaten, maar — het zou een leugen zijn geweest.

Nu ja, denkt misschien de een of ander, maar wat zou dat? Zoo'n klein leugentje mag men wel te baat nemen, als men er iemand het leven mee redden kan. Oberlin dacht er evenwel anders over. Hij was vast overtuigd, dat God ons zelfs uit den grootsten nood wel redden kan, zonder dat wij Hem daarbij met een zonde te hulp komen. Hij aarzelde dan ook geen oogenblik; en zonder iets van zijn inwendigen angst te laten blijken, antwoordde hij bedaard: „God verhoede, dat gij, uit beleefdheid jegens mij, uw plicht verzuimen zoudt. Gij hebt bevel ontvangen mijn huis te doorzoeken; welnu, doet wat u bevolen is. Ik zal u den weg wijzen.”

Hierop geleidde Oberlin de gendarmes zijn gansche huis door. En zijn gelaat bleef daarbij rustig, maar zijn hart riep voortdurend tot God.

Zoo kwamen zij eindelijk aan het kamertje, dat Emilie in gebruik had gekregen.

„Dit is de laatste kamer, vrienden!” zei Oberlin, de deur wijd openende.

De gendarmes, die hoe langer hoe verlegener werden met de rol, die men hen in dit vreedzaam verblijf deed spelen, wierpen slechts een vluchtigen blik naar binnen.

„In orde,” zei de één, die op den drempel stond. „Er is hier niemand. Men heeft u valschelijk be-

schuldigd, burger redenaar. Wij vragen u vriendelijk verschooning voor de moeite, die wij u veroorzaakt hebben. Vaarwel!”

Dit zeggende gingen zij naar beneden, en verlieten de pastorie met een eerbiedigen groet.

Maar waar was Emilie nu eigenlijk? Was zij dan niet in haar kamer, dat de gendarmes haar niet gezien hadden? — Zeker was zij er. — Maar dan had zij er zich toch zeker ergens verstopt? — Volstrekt niet. Waarom zou zij dat gedaan hebben? Zij wist niet eens welk gevaar haar dreigde. Neen; terwijl men haar zoo aan het zoeken was, had zij heel onbezorgd haar haar opgemaakt en haar handen gewasschen; en juist was zij bezig die af te drogen aan den handdoek, die achter de kamerdeur hing, toen zij op eens voetstappen hoorde naderen en de deur zag opengaan. Daar zij haar jurk nog niet aan had, en zich schaamde om half gekleed voor den dag te komen, bleef zij zoo stil als een muisje achter de deur staan, tot de bezoekers vertrokken waren, weinig vermoedende, hoe wonderbaar de Heer haar in die oogenblikken bewaarde.

Wat was zij dankbaar toen zij dit spoedig daarop vernam! En vader Oberlin was het niet minder, dat begrijpt ge. Bovenal verheugde zich de waardige man, dat hij op zijn God alléén zijn vertrouwen had gesteld, en zijn geweten niet bezwaard had met een leugen, die toch te allen tijde zonde is.

Niet lang daarna werd het Schrikbewind vernietigd, en verloor de woeste Robespierre, die er het hoofd van was, zelf zijn leven op het schavot.

Nu kon men weer vrij ademen, en was ook voor Emilie alle gevaar voorbij. Maar daar het arme meisje, zooals we weten, tijdens de revolutie alles verloren had, bleef zij bij vader Oberlin wonen, tot zij ging trouwen, en zóó weder een eigen tehuis kreeg.

Nu is zij reeds lang het Huis van haar Hemelschen Vader binnengegaan, waar geen gevaren meer dreigen, en geen vijanden de rust kunnen storen. Twee van haar dochters zijn echter nog in leven.

GEWOONTE IS EEN TWEEDE NATUUR.

En dat dit zoowel van kwade als van goede gewoonten geldt, zal ons uit het volgende blijken.

Omstreeks het jaar 1755 reisde een Schotsch advocaat naar Londen. In dien tijd geschiedde zulks gewoonlijk per postwagen of te paard. Deze laatste manier van reizen was echter de goedkoopste, want men kocht een paard bij zijn vertrek, en verkocht het als men op de plaats zijner bestemming was gekomen.

De advocaat, van wien wij spreken, maakte ook van zulk een levend vervoermiddel gebruik. Hij kwam er goed en wel mede te Londen; en wjl hij daar eenigen tijd blijven moest, verkocht hij er zijn paard.

Na er zijn zaken te hebben afgedaan, wilde hij op dezelfde wijze de terugreis maken, en dus moest hij weer beginnen met een paard te koopen. Hij ging daarvoor naar Smithfield, waar destijds een paardenmarkt was. Maar hij kon er niet goed op slag komen, en wilde juist onverrichterzake heengaan, toen men een prachtig zwart paard voorbracht.

„Dat zal er inhangen,” dacht de advocaat, op het zien van het edele dier; doch de prijs, dien men er voor vroeg, was zóó laag, dat hij de zaak niet vertrouwde, en eerst eens goed onderzocht of er ook mogelijk eenig gebrek aan was.

Het onderzoek viel evenwel goed uit. Hij kon niets verdachts aan het paard ontdekken, en sloot dus den koop, terwijl hij zich in stilte geluk wenschte met dit buitenkansje.

Den volgenden morgen nam hij de terugreis aan, niet weinig in zijn schik zulk een mooi, vurig paard te kunnen bestijgen.

Gedurende eenige mijlen ging alles goed. De advocaat volgde een druk bezochten weg, en zag met blijdschap dat zijn paard de algerneene bewondering wekte. Maar ach, — zijn vreugde was van korten duur.

Na eenige uren kwam hij aan een bosch, dat in een kwaden reuk stond, wjl er zich straatroovers in ophielden, die het den reizigers dikwijls zeer lastig maakten.

Op een eenzame plek gekomen, zag onze ruiter een karretje naderen, waarop een boer gezeten was. En zie — nauwelijks is de kar dicht genoeg bij,

of het paard van den advocaat neemt op eens een zijsprong, en plaatst zich dwars op den weg, ten einde het voertuig den doortocht te beletten.

De boer, die stellig dacht dat hij met een roover te doen had, en geen wapenen bij zich droeg, haalde zijn beurs te voorschijn, en reikte die den advocaat toe met de woorden: „Verdedigen kan ik mij niet, maar hier hebt ge mijn beurs.”

De verbaasde advocaat behoefde er niet lang naar te raden, op welk eerloos bedrijf het mooie paard afgericht was, en was door deze ontdekking al even onthutst als ons boertje. Hij maakte den goeden man duizend verontschuldigen over den schrik, dien hij hem, hoewel buiten zijn schuld, zoo onvoorziens op het lijf had gejaagd, en zette toen zijn weg voort, hartelijk hopende dat zijn paard niet andermaal zoo'n kuur mocht krijgen.

Dit bleek echter al ras een ijdele hoop. Niet veel verder toch ontmoette hem een postwagen, en nu begon het paard dezelfde kunst te vertoonen, ondanks de wanhopigste pogingen van zijn berijder, die vergeefs trachtte het tegen te houden, en wien nu een gansch ander onthaal te beurt viel dan zoo-even. Uit een der ramen legde men een pistool op hem aan, met de weinig verkwikkelijke verzekering dat men hem op de plaats neer zou schieten, indien hij niet oogenblikkelijk maakte dat hij wegkwam. Doodelijk verschrikt legde de arme advocaat de zweep op zijn paard, en sloeg in allerijl op de vlucht.

Zoo ging het dien ganschen dag door. Zoo dikwijls zich een gelegenheid tot rooven aanbood, haalde

het paard denzelfden grap uit, en bracht alzoo het leven van zijn meester herhaaldelijk in gevaar. Ja, het kwam zelfs zóó ver, dat de politie met de zaak bekend gemaakt, en uitgezonden werd, om den vermeenden roover te zoeken.

Zooals zich denken laat verlangde de advocaat niets liever dan zich zoo spoedig mogelijk van zijn lastigen reisgenoot te ontdoen. Hij verkocht zijn paard dan ook in de eerste de beste stad waar hij aankwam, en zag zich genoodzaakt om voor het verdere van zijn reis een ander te koopen, dat veel duurder, en daarbij niet half zoo mooi was.

Zoo was dan ook bij dat paard de gewoonte een tweede natuur geworden. Door den omgang met zijn vorigen meester was het voor goed bedorven, en voor iedereen onbruikbaar geworden, behalve voor — een straatroover. Jammer van het mooie paard! Maar nog oneindig meer jammer wanneer zoo iets van een mensch moet gezegd worden; en dat is, helaas, toch maar al te vaak het geval. Menig menschenleven en — menige menschenziel is verwoest ten gevolge van slecht gezelschap. Ziet dan toe, vriendjes, welke makkers gij u kiest; en houdt immer het woord in gedachten, dat de Apostel Paulus u toeroept: *Kwade samensprekingen verderven goede zeden.*

DE VERLOREN GOUDSTUKKEN.

Op een donkeren avond reed een eenzaam ruiter door een der buitenwijken van Parijs, toen zijn paard op eens schrikte en staan bleef. De oorzaak hiervan was, dat er een man op de straat lag, die bij de nadering van het paard met een schreeuw op zij stooft.

„Hei, kere! ben je dronken, om hier midden op de straat te gaan liggen, op gevaar af van je te laten fijntrappen!” riep de ruiter boos.

„Gij zoudt beter doen, mij een handje te helpen, in plaats van zoo uit te varen,” hernam de ander. „Ik ben door mijn heer met drie honderd frank ¹⁾ aan goud uitgezonden om een rekening te betalen; en daar is me nu de zak, waar het in was, gescheurd, en al het geld op den grond gerold.”

„Het is geen gemakkelijk werkje om geld te zoeken in het stikdonker,” zei de ruiter, terwijl hij afsteeg; „maar ik denk je toch wel te kunnen helpen. Hebt ge geen enkel goudstuk meer over?”

„Nog één,” antwoordde de ongelukkige met een zucht.

„Geef mij dat dan.”

De arme man aarzelde. Maar de vraag werd herhaald, en wel met zooveel gezag, dat hij niet langer

¹⁾ Een fransche munt = 47¼ cent.

durfde weigeren, en zijn laatste goudstuk aan den vreemdeling gaf.

Deze floot, waarop terstond een Deensche hond verscheen. Zijn meester hield hem het goudstuk voor, wees op den grond, en zeide: „Zoeken.”

De hond toog dadelijk aan het werk, en wel met dit gevolg, dat hij in korten tijd dertien goudstukken één voor één in de hand van zijn meester kwam leggen. De veertiende maal echter kwam hij, na lang zoeken, zonder iets terug, terwijl hij door een kort gebrom te kennen gaf, dat er niets meer te vinden was.

„Daar komt er nog één te kort,” zei de man.

„Weet ge dat zeker?”

„Zoo zeker als ik hier sta.”

„Dan moet het bepaald nog in uw zak zitten. Zoek maar eens goed.”

De knecht deed zoo, en — waarlijk, het goudstuk kwam er uit.

„O, mijnheer!” riep nu de gelukkige man, terwijl de vreemdeling zijn paard weder besteeg, „gij zijt mijn redder! Hoe zal ik u genoeg danken! Zeg mij uw naam, opdat ik ten minste wete, wie mij dezen grooten dienst bewezen heeft.”

„Ik heb niets gedaan, goede vriend,” was het antwoord. „Uw eigenlijke weldoener is een hond, een goed, verstandig dier. Zijn naam is *Joie*.”

Eenige jaren verlieden. Over Frankrijk waren tijden van groote beroeringen beengegaan; en het geslacht, dat er geregeerd had was verdwenen.

De heer, aan wien het geld had toebehoord, dat eens door dien knecht verloren, en op zulk een zonderlinge wijze weergevonden was, vertelde dit voorval bij zekere gelegenheid aan eenigen van zijn vrienden, en noemde daarbij ook den naam van den wakkeren hond.

„*Joie! Joie!*” riep één hunner, die vroeger een post bekleedde in het paleis der Tuileriën, „Wel, ik heb van mijn leven maar één hond gekend die *Joie* heette, en ik durf zeggen dat er geen verstandiger en trouwer dier was dan hij. Hij vergezelde altijd zijn meester als deze incognito ¹⁾ uitging.

„Wie was dat?” klonk de eenparige vraag.

En het antwoord luidde:

„Het was de Keizer.”

¹⁾ Onbekend.